

Förlorat hopp

Colleen Hoover

Förlorat hopp

Översättning
Ida Ingman

Lovereads

Tidigare utgivning
Det slutar med oss 2018
Förbannade kärlek 2018
Det börjar med oss 2022
9 november 2023
Dina perfekta sidor 2023
Bekännelser 2023
Kanske en dag 2024
Kanske inte 2024
Kanske nu 2025

LoveReads

LoveReads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.lovereads.se
info@lovereads.se

Amerikanska originalets titel *Losing Hope*
Copyright COLLEEN HOOVER® Registered in U.S. Patent and
Trademark Office
First published by Atria Books, an Imprint of Simon and Schuster Inc.
Published by arrangement with Sebes & Bisseling Literary Agency
Omslag Pip Watkins
Omslagsbild Reilika Landen/Arcangel, Shutterstock
Svensk omslagsanpassning Jojo Form
Första tryckningen
Tryckt hos ScandBook, EU 2025
ISBN 978-91-90030-19-6

Den här boken är tillägnad min man och mina söner, för
deras ständiga, osjälviska stöd.

Kapitel ett

Min puls signalerar att jag bara ska gå därifrån. Les har vid mer än ett tillfälle påmint mig om att jag inte har med det att göra. Å andra sidan har hon aldrig varit någons bror. Hon har ingen aning om hur svårt det är att luta sig tillbaka och *inte* lägga sig i. Det är därför den här skitstöveln är min prioritet just nu.

Jag stoppar händerna i bakfickorna på jeansen och hoppas så in i helvete att jag kan hålla kvar dem där. Jag står bakom soffan och tittar ner på honom. Jag vet inte hur länge det kommer att dröja innan han märker att jag är här. Med tanke på hur han håller i tjejen som sitter grensle över honom, tror jag att det kommer att dröja ett tag. Jag står kvar bakom dem i flera minuter medan festen fortsätter runt oss, och alla är fullständigt omedvetna om att jag kommer att tappa det när som helst. Jag skulle vilja ta fram telefonen så att jag har bevis, men jag kan inte göra så mot Les. Hon behöver inte fotobevis.

”Hej”, säger jag till slut, eftersom jag inte klarar av att vara tyst en sekund till. Om jag måste se honom lägga handen om den här brudens bröst en gång till, utan minsta respekt för sitt förhållande med Les, kommer jag att slita av hans jävla hand.

Grayson sliter sin mun från hennes, lutar huvudet bakåt och tittar upp på mig med glansig blick. Jag ser rädslan i hans

ögon när det klickar till, när han äntligen inser att den sista han trodde skulle vara här faktiskt dök upp.

”Holder”, säger han och puttar bort tjejen ur sitt knä. Han kommer hastigt upp på fötter men kan nästan inte stå rakt. Han tittar bedjande på mig och pekar på flickan som håller på att rätta till sin nästan obefintliga kjol. ”Det här är inte ... det här är inte som det ser ut.”

Jag tar upp händerna ur fickorna och lägger armarna i kors över bröstet. Min näve är närmare honom nu och jag knyter den eftersom jag vet hur skönt det skulle kännas att ge honom en rak höger.

Jag tittar ner i golvet och tar ett djupt andetag. Sedan ett till. Och ett till bara för att jag verkligen tycker om att se honom våndas. Jag skakar på huvudet och lyfter blicken för att se honom i ögonen.

”Ge mig din telefon.”

Förvirringen i hans blick skulle vara komisk om jag inte hade varit så förbannad. Han skrattar och försöker ta ett steg tillbaka, men stöter in i soffbordet. Han stöttar sig i glasskivan för att inte ramla och rätar sedan på sig igen.

”Använd din egen jävla telefon”, mumlar han. Han möter inte min blick medan han rör sig runt bordet. Jag kommer lugnt runt soffan och stoppar honom samtidigt som jag håller fram handen.

”Ge mig telefonen, Grayson. *Nu*.”

Jag har egentligen ingen fördel storleksmässigt, eftersom vi är ungefär likadant byggda. Min fördel däremot är min ilska och det märks att Grayson också inser det. Han tar ett steg tillbaka, vilket troligtvis inte är särskilt smart med tanke på att han backar rakt in i ett hörn av vardagsrummet. Han fumlar med fickan och får till slut upp telefonen.

”Vad fan ska du ha min telefon till?” frågar han. Jag tar den

från honom och slår Les nummer utan att ringa upp. Sedan lämnar jag tillbaka den igen.

”Ring henne. Berätta vilken skitstövel du är och gör slut.”

Grayson tittar först på telefonen och sedan på mig.

”Dra åt helvete”, fräser han.

Jag tar ett djupt och lugnande andetag, rullar på nacken och knäcker käken. När jag har gjort det har jag fortfarande lika stor lust att skada honom, så jag griper tag i hans skjortkrage, trycker upp honom hårt mot väggen och pressar underarmen mot hans hals. Jag påminner mig själv att om jag slår ner honom innan han ringer henne, kommer mitt lugn de senaste tio minuterna att ha varit meningslöst.

Mina tänder är sammanbitna, käken är spänd och pulsen dunkar i mitt huvud. Jag har aldrig hatat någon mer än jag gör i den här stunden. Jag skrämmer till och med *mig själv* när jag tänker på vad jag skulle vilja göra mot honom just nu.

Jag ser honom rakt i ögonen och förklarar vad som kommer att hända de kommande minuterna.

”Grayson”, säger jag mellan sammanbitna tänder. ”Om du inte vill att jag ska göra det jag egentligen vill göra mot dig just nu, ska du ta din telefon och ringa till min syster och göra slut. Sedan ska du lägga på och aldrig snacka med henne igen.” Jag pressar armen hårdare mot hans hals och noterar att hans ansikte nu är rödare än hans skjorta, på grund av syrebrist.

”Okej”, muttrar han och försöker frigöra sig från mitt grepp. Jag väntar tills han tittar ner på telefonen och ringer upp innan jag sänker armen och släpper taget om hans skjorta. Han trycker telefonen mot örat och sedan stirrar han på mig medan vi står där och väntar på att Les ska svara.

Jag vet hur dåligt hon kommer att må, men hon har ingen aning om vad han gör bakom hennes rygg. Det spelar ingen roll hur många gånger andra människor berättar det för henne, på

något sätt lyckas han ändå ta sig tillbaka in i hennes liv gång på gång.

Men inte den här gången. Inte om jag har något att säga till om. Jag tänker inte låta honom behandla min syster så här längre.

”Hej”, säger han i telefonen. Han försöker vända sig bort från mig när han pratar med henne, men jag trycker tillbaka hans axel mot väggen så att han grimaserar.

”Nej, baby”, säger han nervöst. ”Jag är hemma hos Jaxon.” Det uppstår en lång tystnad medan han lyssnar på henne. ”Jag vet vad jag sa men jag ljög. Det är därför jag ringer. Les, jag ... jag tror att jag behöver vara lite mer för mig själv.”

Jag skakar på huvudet som för att säga att det inte duger, att han måste göra slut ordentligt. Jag är inte ute efter att de ska umgås mindre. Jag är ute efter att han ska ge min syster permanent frihet.

Han himlar med ögonen och pekar finger åt mig med sin lediga hand.

”Jag gör slut med dig”, säger han med monoton röst. Sedan låter han henne prata medan han står där tyst. Det faktum att han inte verkar ha dåligt samvete över huvud taget, bevisar bara vilket hjärtlöst kukhuvud han är. Mina händer skakar och jag får svårt att andas, eftersom jag vet precis hur Les mår just nu. Jag hatar mig själv för att jag tvingade fram det här, men Les förtjänar bättre även om hon inte tror det själv.

”Jag lägger på nu”, säger han i luren.

Jag trycker tillbaka hans huvud mot väggen och tvingar honom att titta på mig.

”Be henne om ursäkt”, säger jag lågt, eftersom jag inte vill att hon ska höra mig i bakgrunden. Han blundar, suckar och sänker huvudet.

”Förlåt, Lesslie. Jag ville inte att det skulle bli så här.” Han

sänker telefonen och lägger på. Sedan står han där och stirrar på telefonen i flera sekunder. ”Jag hoppas att du är nöjd nu”, säger han och tittar på mig. ”För du krossade precis din systers hjärta.”

Det är det sista Grayson säger till mig. Min knytnäve träffar hans käke två gånger innan han slår i golvet. Jag skakar på handen, backar bort från honom och går mot ytterdörren. Innan jag ens hinner fram till bilen känner jag telefonen ringa i bakfickan. Jag drar upp den och tittar inte ens på skärmen innan jag svarar.

”Hej”, säger jag och försöker kontrollera ilskan som får rösten att darra när jag hör henne gråta i andra änden. ”Jag är på väg, Les. Det ordnar sig, jag är på väg.”

Det har gått en hel dag sedan Graysons telefonsamtal men jag har fortfarande dåligt samvete, så jag bestraffar mig själv med tre kilometer extra på min kvällslöptur. Jag var inte beredd på att se Les så uppriven som hon var i går kväll. Nu inser jag att det antagligen inte var särskilt smart att tvinga honom att ringa henne, men inte en chans att jag bara skulle luta mig tillbaka och låta honom leka med henne som han gjorde.

Det mest oväntade med Les reaktion var att hon inte bara var arg på Grayson. Det var som om hon var förbannad på alla män i hela världen. Gång på gång pratade hon om män som ”sjuka jävlar”, medan hon vankade fram och tillbaka i sitt rum och jag satt där och tittade på henne. Till slut bröt hon ihop, lade sig på sängen och grät sig till sömns. Jag låg vaken och visste att jag hade en del i hennes hjärtesorg. Jag stannade i hennes rum hela natten, delvis för att se till att hon hade det okej, men framför allt för att jag inte ville att hon skulle bli desperat och ringa Grayson.

Men hon är starkare än jag trodde. Hon försökte inte ringa

honom i natt och hon har inte försökt ringa honom i dag heller. Hon fick inte sova särskilt mycket i natt, så hon gick och tog en tupplur före lunch. Jag har hur som helst stannat till utanför hennes dörr flera gånger under dagen, bara för att försäkra mig om att hon inte pratat i telefon, så jag vet att hon fortfarande inte har ringt honom. Åtminstone inte när jag har varit hemma. Faktum är att jag är ganska säker på att det hjärtlösa samtalet från honom i går var precis vad hon behövde för att se honom som den han egentligen är.

Jag sparkar av mig skorna vid dörren och går in i köket för att fylla på min vattenflaska. Det är lördagskväll och i vanliga fall skulle jag vara på väg ut tillsammans med Daniel, men jag har redan skickat ett sms till honom och meddelat att jag stannar hemma i kväll. Les fick mig att lova att jag skulle vara med henne eftersom hon inte ville gå ut och råka stöta ihop med Grayson än. Hon har tur att hon är så cool, för jag vet inte många sjuttonåriga killar som skulle offra en lördagskväll för att titta på tjeffilm med sin hjärtekrossade syster. Men å andra sidan har de flesta syskon inte det Les och jag har. Jag vet inte om vår tajta relation har något att göra med att vi är tvillinger. Hon är mitt enda syskon, så jag har inget att jämföra med. Hon kanske skulle hävda att jag är överbeskyddande, och det kan ligga någon sanning i det, men jag tänker inte förändra mig inom den närmaste framtiden. Eller någonsin.

Jag springer uppför trappan, drar av mig tröjan och skjuter upp dörren till badrummet. Jag vrider på kranen, går ut i korridoren och knackar på hennes dörr.

”Jag ska ta en snabbdusch, kan du beställa pizza?”

Jag lutar handen mot hennes dörr och drar av mig strumporna. Sedan vänder jag mig om och slänger in dem i badrummet innan jag fortsätter banka.

”Les!”

När hon inte svarar suckar jag och tittar upp i taket. Om hon pratar med honom nu kommer jag att bli förbannad. Men om hon gör det berättar han säkert för henne att det var mitt fel att de gjorde slut och då kommer *hon* att bli förbannad. Jag torkar av handflatorna på shortsens innan jag öppnar dörren till hennes rum och förbereder mig på en till lektion i hur jag måste sluta lägga mig i hennes liv.

När jag kommer in i rummet ser jag Les ligga på sängen och återvänder genast till när jag var en liten pojke igen. Till ögonblicket som förändrade mig. Allt med mig. Allt med världen *runt* mig. Hela min värld gick från färgglad till matt och livlöst grå. Himlen, gräset, träden ... allt som var vackert en gång i tiden förlorade sin storslagenhet i samma stund som jag insåg att jag var ansvarig för vår bästa vän Hopes försvinnande.

Jag såg aldrig på människor på samma sätt. Jag såg aldrig på naturen på samma sätt. Jag såg aldrig på framtiden på samma sätt. Allt gick från att ha en mening, ett syfte och en anledning, till att bara bli en medelmåttig version av vad livet *skulle* vara. Min en gång i tiden så sprudlande värld var plötsligt en suddig, grå och färglös kopia.

Precis som Les ögon.

De är inte hennes. De är öppna. De tittar rakt på mig från där hon ligger på sängen.

Men de är inte hennes.

Färgen i hennes ögon är borta. Den här flickan är en grå, färglös kopia av min syster.

Min Les.

Jag kan inte röra på mig. Jag väntar på att hon ska blinka, skratta, njuta av att hon lyckades lura mig på det här sjuka jävla sättet. Jag väntar på att mitt hjärta ska börja slå igen, att mina lungor ska börja fungera igen. Jag väntar på att jag

ska återfå kontrollen av min kropp, för jag vet inte vem det är som styr den just nu. Det är då fan inte *jag*. Jag väntar och väntar och undrar hur länge hon kan fortsätta så här. Hur länge kan man hålla ögonen öppna på det där sättet? Hur länge kan man låta bli att andas innan kroppen börjar flämta desperat efter luft?

Hur jävla länge ska det ta innan jag försöker *hjälpa* henne?

Jag rör vid hennes ansikte, grabbar tag i hennes arm, skakar på hela hennes kropp ända tills jag har henne i min famn och lägger henne i mitt knä. Den tomma pillerburken faller ur hennes hand och landar på golvet, men jag vägrar titta på den. Hennes blick är fortfarande livlös och hon tittar inte på mig längre, eftersom huvudet som jag håller i mina händer åker bakåt varje gång jag försöker lyfta upp det.

Hon rycker inte till när jag skriker hennes namn och hon grimaserar inte när jag slår till henne och hon reagerar inte när jag börjar gråta.

Hon gör inte ett jävla dugg.

Hon säger inte ens att allt kommer att ordna sig när precis allt som jag bär på i mitt bröst lämnar mig i samma stund som jag inser att den allra bästa biten av mig är död.

Kapitel två

”Kan du leta reda på hennes rosa topp och de svarta pliserade byxorna?” frågar min mamma. Hon håller blicken fäst på papperen hon har framför sig. Mannen från begravningsbyrån sträcker sig över bordet och pekar på ett ställe på formuläret.

”Bara några sidor till, Beth”, säger han. Mamma undertecknar formulären mekaniskt, utan att ställa några frågor. Hon försöker hålla sig samman tills de har gått, men jag vet att hon kommer att bryta ihop igen så fort de har försvunnit ut genom ytterdörren. Det har bara gått två dygn, men jag märker på henne att hon snart kommer att återuppleva alltihop igen.

Man skulle kunna tro att en person bara kan dö en gång. Man skulle kunna tro att man bara kan hitta sin systers livlösa kropp en gång. Man skulle kunna tro att man bara behöver uppleva sin mammas reaktion när hon får veta att hennes enda dotter är död en gång.

En gång stämmer absolut inte.

Det händer om och om igen.

Varenda gång jag blundar ser jag Les ögon. Varje gång min mamma tittar på mig ser hon mig berätta för henne att hennes dotter är död för andra gången. För tredje gången. För tusende gången. Varje gång jag tar ett andetag eller blinkar eller säger något, återupplever jag hennes död igen. Jag sitter inte här

och undrar om det någonsin kommer att sjunka in att hon är död. Jag sitter här och undrar när jag inte behöver se henne dö längre.

”De behöver kläder till henne, Holder”, upprepar min mamma när hon märker att jag inte har rört mig. ”Gå till hennes rum och hämta den långärmade rosa toppen. Det är hennes favorit, hon skulle ha valt den.”

Hon vet att jag känner för att gå in i Les rum lika lite som hon. Jag skjuter ut stolen från bordet och går upp på övervåningen.

”Les är död”, muttrar jag för mig själv. ”Hon skiter i vad hon har på sig.”

Jag stannar till utanför hennes dörr, eftersom jag vet att jag måste se henne dö igen när jag öppnar den. Jag har inte varit här sedan jag hittade henne och jag hade egentligen inte för avsikt att *någonsin* komma tillbaka in hit.

Jag går in och stänger dörren bakom mig, innan jag fortsätter bort till hennes garderob. Jag gör mitt bästa för att inte tänka på det.

Rosa topp.

Tänk inte på henne.

Långärmad.

Tänk inte på att du skulle göra vad som helst för att komma tillbaka till lördag kväll.

Plisserade svarta byxor.

Tänk inte på hur jävla mycket du hatar dig själv just nu för att du svek henne.

Men jag gör det ändå. Jag tänker på det och blir sårad och arg igen. Jag tar en hög med tröjor som hänger i garderoben och sliter ner dem från galgarna så hårt jag kan, så att de faller ner på golvet i garderoben. Sedan tar jag tag i dörrkarmen ovanför mig, blundar hårt och lyssnar på ljudet

av de tomma galgarna som gungar fram och tillbaka. Jag försöker fokusera på att jag bara är här för att hämta två plagg och gå igen, men jag kan inte röra på mig. Jag kan inte sluta tänka tillbaka på ögonblicket när jag kom in i det här rummet och såg henne.

Jag faller ner på knä på golvet, tittar bort mot hennes säng och ser henne dö ännu en gång.

Jag lutar mig mot garderobsdörren och blundar, och sedan stannar jag där ända tills jag inser att jag inte vill vara här inne. Jag vänder mig om och rotar runt bland tröjorna som ligger på golvet tills jag hittar den långärmade rosa tröjan. Jag tittar upp på byxorna som hänger på sina galgar och tar ett par svarta och plisserade. Jag slänger dem åt sidan och börjar resa mig upp från golvet, men sätter mig genast ner igen när jag får syn på en tjock, läderinbunden anteckningsbok på nedersta hyllan i hennes garderob.

Jag lägger den i mitt knä, lutar mig mot väggen och stirrar på omslaget. Jag har sett den här anteckningsboken förut. Den var en present till henne från vår pappa för ungefär tre år sedan, men Les sa att hon aldrig skulle använda den, eftersom det bara var hennes terapeut som hade bett dem att skaffa en åt henne. Les hatade terapin och jag förstod aldrig varför mamma uppmuntrade henne att gå. Vi gick båda i terapi ett tag efter våra föräldrars skilsmässa, men jag slutade gå när det kom i vägen för min fotbollsträning. Mamma verkade inte ha någonting emot att jag inte gick dit, men Les fortsatte en gång i veckan ända tills för två dagar sedan... när det blev helt uppenbart att terapin inte fungerade.

Jag öppnar anteckningsboken och det förvånar mig inte när den första sidan är tom. Jag undrar om det skulle ha gjort någon skillnad ifall hon hade använt boken som terapeuten föreslog?

Jag betvivlar det. Jag vet inte vad som kunde ha räddat Les från sig själv. Åtminstone inte penna och papper.

Jag drar ut pennan ur spiralen i sidan, lägger spetsen mot papperet och börjar skriva ett brev. Jag vet inte ens varför jag skriver till henne. Jag vet inte om hon är på en plats där hon kan se mig just nu, eller om hon är någonstans över huvud taget, men om hon ser det här... vill jag att hon ska veta hur hennes själviska beslut påverkade mig. Hur hopplöst allt känns. Bokstavligt talat. Och oerhört ensamt. Och så, så obeskrivligt sorgligt.

Kapitel två och ett halvt

Les,

Du lämnade dina jeans mitt på golvet. Det ser ut som att du precis klev ur dem. Det är skumt. Varför lämnade du dina jeans på golvet om du visste vad du skulle göra? Kunde du inte åtminstone slänga dem i tvättkorgen först? Tänkte du inte på vad som skulle hända när jag hittade dig och hur någon skulle bli tvungen att plocka upp jeansen och göra något med dem? Jag tänker i alla fall inte göra det. Och jag tänker inte hänga tillbaka alla dina tröjor heller.

Hur som helst, jag är i din garderob. På golvet. Jag vet inte riktigt vad jag vill säga till dig just nu, eller vad jag vill fråga dig. Det enda alla andra frågar sig just nu är förstås "Varför gjorde hon det?". Men jag tänker inte fråga dig det, av två olika anledningar:

- 1) Du kan inte svara för du är död.
- 2) Jag vet inte om jag bryr mig om varför du gjorde det. Det finns inget i ditt liv som skulle ge dig en tillräckligt god anledning att göra det du

gjorde. Och det vet du säkert redan om du kan se mamma just nu. Hon är helt förkrossad.

Förut visste jag inte riktigt vad det innebar att vara förkrossad. Jag trodde att vi var förkrossade när vi hade förlorat Hope. Det som hände med henne var definitivt tragiskt för oss, men det vi kände då var ingenting i jämförelse med vad du fått mamma att känna. Hon är så totalt förkrossad att hon ger ordet en helt ny innebörd. Jag önskar att ordet kunde begränsas till sådana här situationer. Det är absurt att folk får använda det för att beskriva något annat än det som en mamma känner när hon förlorar sitt barn. För det är den enda situation i hela världen som är värdig det ordet.

Fan vad jag saknar dig. Jag är så ledsen att jag svek dig. Jag är ledsen att jag inte såg vad som pågick bakom dina ögon varje gång du sa att du mådde bra.

Så, ja. Varför, Les? Varför gjorde du det?

H